

סיפורו של חואן-סו

סין

הפרחים בחורה בעלת חן יוצא דופן. היא הביטה על הצעיר הנאה, בעיניה עמוקות כמו מי סתיו,

והם התאהבו זה בזו.

"איך קוראים לך?" שאל חואן-סו.

"יואן-מאי. ולך?"

"חואן-סו"

"התאהבתי בך, חואן-סו, ואני רוצה להיות

מספרים שבכפר קטן על חוף נהר חואן חי איש עני בשם חואן-סו. הוא נשכר לעבודה אצל דוד עשיר שלו, עבד קשה מבוקר עד לילה, אך רק בקושי הרוויח מספיק לקיומו.

בוקר אחד כשחואן יצא כדי להאכיל עופות בחווה של הדוד, נץ גדול תפס את התרנגולת השמנה ביותר שבלהקה ועף אתה מערבה. אך התרנגולת

הייתה כבדה והנץ נשא אותה נמוך מעל פני האדמה. חואן ניצל זאת והתחיל אז לרדוף אחרי הציפור השודדת. הנץ עף כל פעם רחוק יותר ובסוף נחת בגן שבו צמחו פרחי חרציות גדולות. חואן, שרץ אחריו לגינה, ראה שם פתאום בין

לאשתך. תמצא אדם ישר ושלח אותו אל אבא שלי לשידוך."

חואן-סו חזר מאושר הביתה וביקש מהדוד שלו שיהיה לשדכן. אך לאבא של יואן-מאי נודע כי חואן-סו הוא בחור פשוט וחסר כל, ולשדכן נתן תשובה:

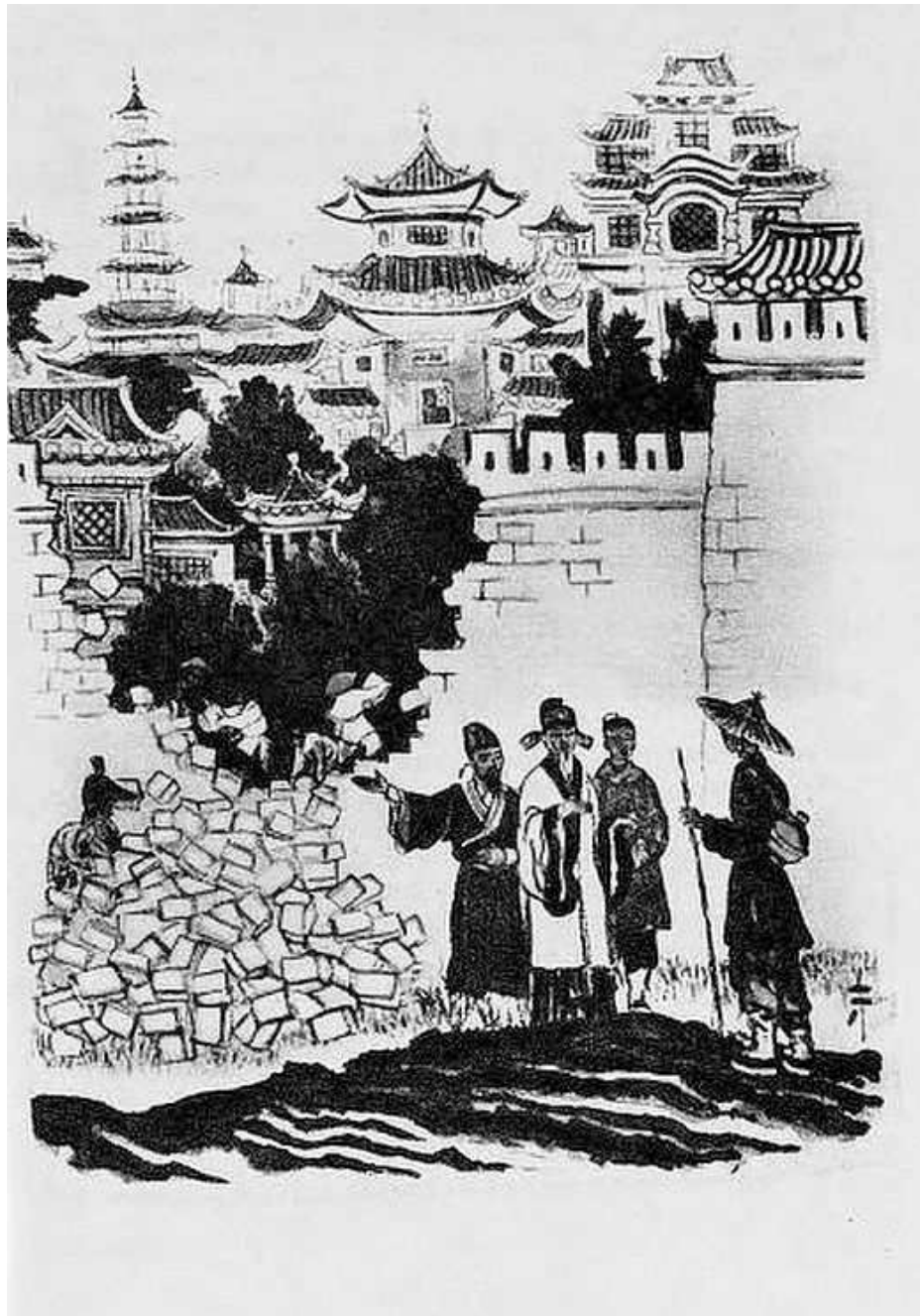
"אם הוא רוצה להיות בעלה של יואן-מאי, הוא חייב להביא לי כמוהר שש לבני זהב, מידה של פולי זהב, שלוש שערות אדומות מראשה של בתולה ופנינה גדולה שלא יכולה לשקע במים. רק אם יביא לי את כל אלה, יוכל לקבל את בתי יואן-מאי."

הוא חשב שהתנאים האלה יאיישו את המחזר הלא רצוי.

חואן-סו דאג מאוד כששמע איזה דברים מוזרים

וקשים להשגה דורש אביה של יואן-מאי, אך הוא היה נחוש בדעתו. הוא החליט לבקש עצה של אחד, זקן חכם, שעליו סיפרו לו אנשים רבים, ושחי בהרים רחוקים. הוא התכונן מהר לדרך ארוכה ויצא ללא שהייה.

זמן רב הלך חואן-סו עד שהגיע לעיר גדולה ושם ראה דבר מוזר. קבוצת אנשים ניסתה לבנות קיר, והקיר היה נופל ומתפרק כל פעם כשהגיע לגובה המותניים. חואן-סו עמד והסתכל והאנשים פנו אליו ושאלו מה עניינו. כשסיפר להם כי הוא הולך להתייעץ עם החכם המופלא ביקשו שיישאל את החכם גם האם ידוע לו מדוע הקיר שלהם נופל כל פעם. "בכל מקום בעיר בונים קירות ובתים ולא קורה דבר, ובמקום הזה אי-אפשר לעלות קיר" אמרו.

חואן-סו הבטיח להם לשאול והמשיך בדרכו.
הוא הלך והלך עד שהגיע לכפר אחד. פגשו אותו
שם איכרים, וכששמעו לאן הוא הולך ביקשו:
"יש לנו כאן עץ דובדבן ישן, ששנים רבות נתן יבול
ופרנס את בעליו, אך לאחרונה הפסיק לפרוח.
שאל-נא את החכם מה הסיבה לכך ואיך ניתן
לתקן זאת."

גם להם הבטיח חואן-סו למלא את הבקשה והלך
הלאה.

בדרך הוא פגש איש זקן ששאל אותו לאן הוא
הולך. וכששמע ביקש:
"שאל את החכם איך ניתן יהיה לחתן את בתי.
היא כבר בת שמונה-עשרה אבל אילמת, ואיש לא
רוצה להתחתן אתה."
גם לו הבטיח חואן-סו לשאול את החכם, והלך

הלאה.

כך הוא הלך במשך ימים ולילות רבים. פעם נאלץ לעבור נהר רחב, פעם גיא עמוק, פעם הזיע קשה במדבר לוחט ובסוף הגיע לים. עמד חואן-סו על שפת הים ולא ידע איך יעבור אל החוף השני. ואז בא אליו צב שחור גדול, שמע לאן הוא רוצה להגיע ואמר:

"אוכל להעביר אתך דרך הים הזה אבל אל תשכח אותי ותעזור לי. זה כבר שנים רבות אינני יכול לרדת לקרקעית הים הזה. כל פעם שאני מנסה, משהו דוחף אותי למעלה. תברר אצל החכם מה הסיבה לכך ואיך להשתחרר מהצרה הזו." הבטיח לו חואן-סו לשאול את החכם גם את השאלה הזו והצב העביר אותו מעל הים. בסוף הצליח חואן-סו להגיע למקום מגוריו של

החכם. הזקן ביקש לדעת לשם מה חואן-סו בא אליו וחואן-סו סיפר לו. בהתחלה על השאלות של אנשי העיר והכפר, של האישי הזקן ושל הצב, ורק אחר כך הסביר לו את הבעיה שלו עצמו. והחכם ענה לו:

"אנשי העיר לא יכולים לקיים את החומה, כי באותו המקום תמונות שש לבני זהב. ועץ הדובדבן לא פורח כי מידת פולי זהב תמונה בין שורשיו. בתו של הזקן לא מדברת כי על ראשה צומחות שלוש שערות אדומות. צריך רק למרוט אותן והיא תתחיל לדבר מיד. והצב בלע פעם פנינה שאינה יכולה לשקוע במים ולא נותנת גם לו לרדת לקרקעית. אם יוציאו אותה הוא יכול להגיע לעומק. ואתה בחור" אמר בסוף החכם הזקן "אם תעזור לאחרים, תעזור גם לעצמך."

כשהוא רק הוציא שלוש שערות אדומות מראשה,
הנערה התחילה לדבר. הזקן בירך את חואן-סו עם
דמעות בעיניו, וחואן-סו הטמין את השערות
והמשיך בדרך.
בקצה הכפר חיכו לו כבר האיכרים חסרי סבלנות.
"מה אמר לך הזקן החכם?" שאלו.
"תראו לי את עץ הדובדבן ונראה איך אוכל לממש
את עצתו" אמר חואן-סו.
הוא חפר תחת שורשי העץ, הוציא משם מידה של
פולי זהב ועל ענפי העץ מיד הופיעו דובדבנים
בשלים. האיכרים לא ידעו איך להודות לו. והוא
המשיך שמח בדרכו עם הפולים הזהובים בכיסו.
גם תושבי העיר חיכו לא במתח רב.
מה אמר לך החכם הזקן?" שאלו.
חואן-סו הלך ישר אל המקום בו הם רצו לבנות את

חואן-סו הודה לחכם הזקן והתחיל לחזור. בשפת
הים פגש אותו הצב הגדול.
"אז מה אמר לך האיש החכם" שאל הצב.
"תעביר אותי לחוף השני" ענה חואן-סו "ואז אספר
לך."
בחוף השני אמר חואן-סו לצב לפתוח רחב את פיו,
הכניס את ידו עמוק לתוך גרונו, והוציא פנינה
הגדולה שהייתה תקועה שם. הצב מיד שקע
לקרקעית הים.
חואן-סו שם את הפנינה לכיסו והמשיך בדרכו.
בדרך עמד כבר האיש הזקן, אבא של הנערה
האילמת.
"מה אמר לך החכם?" שאל האיש.
תביא אלי את בתך ואוכל לרפא אותה" אמר
חואן-סו.

הקיר, חפר באדמה, מצא את ששת לבני הזהב
ואמר:
"עכשיו תוכלו לבנות כאן קיר ואפילו בית שלם."

הבנאים התחילו בעבודה והקיר הוקם במהירות,
בלי להתמוטט.
וחואן-סו הלך הביתה. הוא שמח שיכול היה לעזור
לאחרים וגם השיג את הכל שהיה לו נחוץ.

אבא של יואן-מאי השתומם מאוד כשנוכח
שחואן-סו מילא את כל גחמותיו המוזרות והביא לו
מתנות חשובות ויקרות כאלה. הוא לא רצה אמנם
למסור לחואן-סו את בתו, אך עכשיו לא הייתה לו
כל ברירה.

חואן-סו ויואן-מאי התחילו עכשיו לחיות יחד
באושר ונחת. חואן-סו אהב כל כך את אשתו
שקשה היה לו להיפרד ממנה אף לרגע. על כן הוא
הזמין אצל צייר את התמונה שלה ותמיד היה
לוקח אותה אתו לעבודה.

ויום אחד, כשהוא עבד בשדה, התגעגע לאשתו
ורצה לראות שוב את פניה. הוא הוציא את
התמונה והתחיל להתבונן בה. ופתאום באה רוח
חזקה, העיפה את התמונה מידי ונשא אותה לאן
שהו. הרבה זמן חיפש חואן-סו את התמונה אך לא

הצליח למצוא אותה.

והתמונה עפה עם הרוח הלאה והלאה והגיעה עד לארמון הזהב של מלך רודן ואכזר מארץ זרה.

המלך ראה את פנייה של יואן-מאי והתאהב בנערה שבתמונה. הוא אמר מיד למשרתים שלו: "עוד מעולם לא ראיתי יופי כזה כמו של האישה הזו. קחו את התמונה וחיפשו אותה בארצי ובכל הארצות השכנות. לא תמצאו – דינכם מוות!"

הרבה זמן חיפשו את יואן-מאי אנשי המלך ובסוף הגיעו גם לביתו של חואן-סו. הם הכירו מיד כי זו האישה מהתמונה, התנפלו על חואן-סו וקשרו אותו ואת יואן-מאי חטפו ולקחו אתם. יואן-מאי בכתה והתנגדה אך דבר לא עזר. היא עוד

הספיקה ללחוש לחואן-סו:

"כשייקחו אותי קח מעיל של עור איל, לבש אותו

עם השערות בחוץ ורדוף אחריי עד שתגיע לארמון המלך. תשתדל להגיע למלך בתלבושת זו בזמן קבלת הקהל. אני אדאג כבר ליתר."

כשיואן-מאי הגיעה לארמון הרודן הוא הושיב אותה על ידו ולא רצה לאף רגע להיפרד ממנה. אך כמה שלא השתדל ליצור קשר אתה, היא נשארה חמורה ושותקת, ועל פניה העצובים לא בא חיוך אף פעם.

פעם, כשהמלך הרודן ניסה לשווא לעורר ולשעשע את יואן-מאי, לאולם הזהב ניכנס חואן-סו לבוש במעיל מפרוות האיל השחור, הפוך עם השיער כלפי מעלה. יואן-מאי הביטה עליו ופרצה בצחוק. המלך הופתע מאוד.

"מה שעשע אותך כל כך?" שאל.

"המעיל שלובש האיש הזה מצא חן בעיני. אילו

אתה לבשת כזה בעצמך, הייתי בוודאי שמחה מאוד. "ענתה יואן-מאי.

המלך קרא מיד את חואן-סו אליו, ודרש להתחלף אתו בבגדים. חואן-סו פשט את מעיל האיל השחור

ולבש את גלימת המלך המפוארת, המקושטת בציורי דרקונים. אך ברגע שהמלך לבש את מעיל

האיל השחור יואן-מאי קראה לאנשי החצר:

"הי! בואו מהר ותורידו את ראשו של האיש במעיל

פרווה. הוא התחצף והעליב אותי.!"

אנשי המלך, שלא הכירו את הרודן בלבוש הפרווה

השחורה, הרגו אותו במקום. וכך בא קצו של

המלך האכזר.

חואן-סו תפס את מקום המלך, התחיל לשלוט

בממלכה בצדק וביושר, ומאז כבר לא ניפרד

מיואן-מאי.